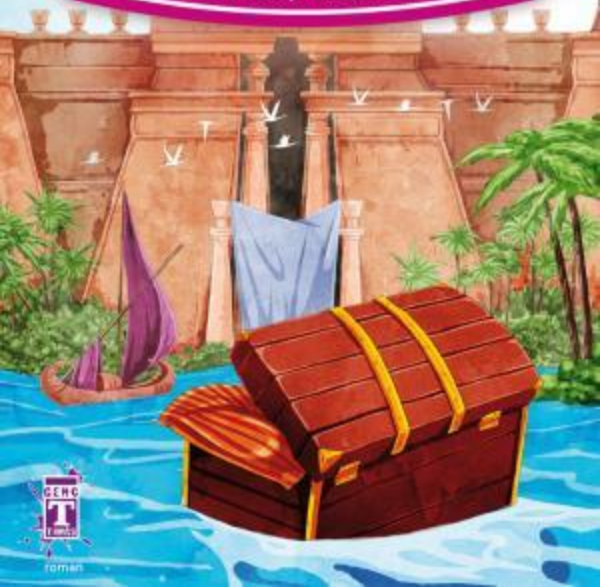

Ahmet Yılmaz Boyunağa

NEHİRDEKİ SANDIK

Hz. Musa

GENÇ
T
ROMAN

roman

NEHİRDEKİ SANDIK^{HZ. MUSA}

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Şebnem Kanoğlu
Kapak Resmi Derya Işık Özbay
Kapak Uygulama Şakir Çolak

11. Baskı Mayıs 2019
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-975-263-206-6

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası
Sertifika No 10766
Adres Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No:32
Mahmutbey - Bağcılar/ İstanbul
Tel (0212) 446 38 88

TİMAŞ YAYINLARI / 1289
İNCİ ÖYKÜLER DİZİSİ / 1

Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

FİRAVUNLAR ÜLKESİ

Ölde, beyinleri yakan kızgın güneş altında yetmiş seksen kişilik bir topluluk yürüyordu. İkişer kişilik sıra halinde ilerleyen bu perişan insanların iki yanında, kırbaçlarını sallayarak yürüyen Mısırlılar, onlara göz açtırmıyordu.

Kızgın kumlar yakmasın diye ayaklarını paccavralarla sarmışlardı. İçlerinde çocuklar, orta yaşlılar, hatta yürüyemeyecek kadar ihtiyarlar

vardı. Her biri de omuzlarında veya kucaklarında taş taşıyordu.

Önde giden ihtiyarlardan biri, sendeler gibi oldu ve yere yuvarlandı. O anda yanında giden Mısırlının:

– Kalk köpek, diyen sesi duyuldu. Havada yılan gibi kıvrılan kamçısı ihtiyarın zayıf vücudunda şakladı. Arkasından bir daha bir daha...

6

Herkes durmuş onlara bakarken:

– Dede! Dedeciğim, diye bağırın sekiz on yaşlarına bir çocuk, ihtiyara koştu.

Mısırlı kırbacını ona da vurmak için kaldırırken, Mısırlıların şefi elini havaya kaldırarak:

– Dur! O bir çocuk!... Anlaşılan çok yorulmuşlar, biraz mola verelim, dedi.

Taş taşıyanlar oldukları yere çökerlerken, iri yarı bir tanesi, Mısırlı şefe kinle bakarak:

– Hele şükür; ilk defa insafa geldi! Sırtımdaki kırbaç yaraları bana onu hatırlatmasa merhametli biri olduğuna belki de inanırdım, diye dişleri arasından homurdandı.

Kısa bir zaman dinlenen taş taşıyıcılar, Mısırlıların “Kalk!” emrini vermesiyle halsiz halsiz toparlandılar ve yine kırbaç şaklamaları arasında yola koyuldular. Nihayet şehre girdikleri zaman, hiç birinde takat kalmamıştı. Ama bu defa da Mısırlılar onları, balçıktan kiremit ve tuğla yapılan yerlere götürdüler. Zavallı insanlar burada hava kararınca kadar ayaklarıyla çamur yoğurdular. Sonunda, çalınan düdükler, dinlenme zamanının geldiğini ilân etti.

Çalışmayı bırakanlar, iş yerlerinin biraz ötesindeki küçük kulübelerine giderlerken küçük çocuk, ayaklarını sürüyerek yürümeye çalışan dedesine destek olmaya çalışıyordu.

Yan yana duran kulübelerin birinden çıkan yaşlı bir kadın, ihtiyarın bitkin halini görünce,

– Yine ne oldu, diyerek, dedenin öteki koluna girdi. İhtiyarı odanın içinde bir sedire uzattılar.

İhtiyar kadın, bir leğen su getirerek, kocasının ayaklarını yıkadı. Sonra gömleğini çıkartarak,

zayıf vücudundaki kırbaç yaralarına gözyaşları içinde ilâç sürdü.

İhtiyar adam, kısa bir zaman sonra uykuya daldı. Kadın:

– Dedene ne oldu, diye sordu.

Küçük çocuk yoldaki olayı anlattı ve sonra:

– Nine, dedi. Bu Mısırlılar niye bize bu kadar kötü davranıyorlar?

8

– Bizi sevmedikleri için yavrum!

– Neden bizi sevmiyorlar?

– Biz Mısırlı değiliz de ondan.

– Eee peki Mısırlı değiliz de, bizim burada işimiz ne?

– Yavrum biz Hz. Yakub'un soyundan geliyoruz. Hz. Yusuf Aleyhisselâm zamanında buraya gelip yerleşmişiz.

– Sen o günleri hatırlıyor musun nineciğim?

– Yok yavrum!... Ben doğmadan, hattâ benim dedelerim ninelerim de doğmadan olmuş bunlar.

– Uff!... Ne kadar uzun zaman önce...

– Öyle ya!

– Nineciğim ben hâlâ anlamadım; niye sevmiyor bizi bu Mısırlılar?

– Evlâdım ilk zamanlar bizi iyi karşılamışlar ama, sayımızın çoğalması onları korkutmuş. Kendi topraklarında artık bizi istemez olmuşlar. Bizim dilimiz de, dinimiz de onlardan farklı.

– Onlar Firavun’a tapıyorlar değil mi nine?

– Öyle yavrum! Onlar Yüce Allah’ı inkâr eden ve tanrılık iddiasında bulunan Firavun’a tapıyorlar!

– İnsana tapmak günah değil mi Nineciğim!

– Tabi yavrum! Hem de çok büyük bir günah. Üstelik Mısırlılar Firavun’a tapmakla kalmıyor aynı zamanda Apis Öküzü’ne de tapıyorlar! Güneşten, aydan, hatta çeşitli hayvanlardan da tanrı diye bahsediyorlar.

– Nine!... Bizim aramızda yaşayanlardan bazı kimseler de ineklere tapıyor öyle değil mi?

– Öyle yavrucuğum! Onlar sapıtmış olanlar. Mısırlıların etkisinde kalanlar. Ne yazık ki onlar, büyük günaha giriyorlar.

– Nineciğim, biz niye taş ocaklarında çalışıyoruz?

– Firavun, ona tapmadığımız için bizleri taş ocaklarında, demirhanelerde ve ağır işlerde çalıştırıyor yavrum.

– Biz niye buradan ayrılıp gitmiyoruz?

– Firavun bırakmıyor ki yavrum! Bıraksa bir gün bile durmayız. Bizim gibi boğaz tokluğuna çalışacak insanları bırakmak ister mi hiç!...

– Ah bir kuvvetlensem de şu Firavun'u öldürsem!

Nine dehşet içinde kaldı. Çocuğun ağzını eliyle kapattı;

– Aman ne diyorsun? Sakın bir daha böyle şeyler söyleme. Duyarlarsa kaynar kazanlara atarlar bizi, diyerek çocuğu susturdu.

– Ama o bize kötülük yapıyor ya!

– O belâsını bulur oğlum. Allah yapılan hiçbir kötülüğü cezasız bırakmaz. Bu, kötülüğü yapan Firavun gibi çok güçlü biri olsa bile...

NEHİRDEKİ SANDIK

Çünkü Allah, kötülük yapanları, haksız davrananları hiç sevmez; muhakkak ama muhakkak cezasını verir. Zaten Firavun da sen doğmadan yıllarca önce gördüğü korkunç bir rüya yüzünden kuşku içinde...

